

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.20.264/2015/4/II.

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró **dr. felperes neve (felperes címe)** felperesnek - a dr. **ügyész neve** által képviselt **alperes neve** (1055 Budapest, Markó u. 16.) alperes ellen **ügyészségi jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2014. október 7. napján meghozott 5.P.20.122/2014/9. számú ítélete ellen a felperes 10. sorszámon előterjesztett és 13. sorszámon kiegészített fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 2 500 000 (kétfel millió-öttszáz ezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 349. és 339. §-ai alapján 50.000.000 forint kártérítés és járulékaik megfizetése iránt indított keresetet az alperessel szemben. Előadta, hogy az ellene indított büntetőeljárásban a jogorvoslati kérelmét nem bírálták el. Az alperes azzal a mulasztásával okozott kárt a felperesnek, hogy nem tett meg mindent a Budapest Környéki Törvényszék 2013. február 25-én meghozott 20.B.51/2013/306. sorszámu végzése ellen benyújtott fellebbezés elbírálása érdekében, ugyanakkor a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség fellebbezésre benyújtott indítványa törvénysértő volt.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Előadta, hogy a felperes fellebbezése folytán eljárási, vagy anyagi jogi jogszabálysértést nem követett el, jogellenes felróható magatartást egyáltalán nem tanúsított.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 400.000 forint perköltséget és külön felhívásra az államnak az adóhatóság útján 1.500.000 forint le nem rótt kereseti illetéket.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy nem volt olyan jogorvoslati lehetőség, amelyet a felperes igénybe vehetett volna, így a jogorvoslat kimerítésének hiánya a kereset érdemi elbírálását nem akadályozta. A perben azt kellett vizsgálnia, hogy az alperes szervezeti egységei az ügyészi törvény szerint jártak-e el, és megvalósult-e a részükről olyan aktív vagy passzív jogsértés, amellyel a keresettel érvényesített kár okozati összefüggésben áll. A házi őrizet elrendelése valóban hátrányos a felperesre nézve, azonban az alperes oldalán kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés nem történt, a fellebbezés nyomán követésénél az elvárható és jogszerű magatartást tanúsította. Megfogalmazta az indítványát, két alkalommal érdeklődött a fellebbezéssel

kapcsolatban, és ennél több nem várható el tőle. A fellebbezés elintézése és a határidők betartása a bíróság feladata volt. A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség csak indítványt nyújtott be, a döntést azonban a Szegedi Ítéltábla hozta meg, és a végzést a Kúria nem találta jogszabálysértőnek. Az ügyészi indítvány nem tekinthető jogellenesnek, azonban ennek nincs érdemi jelentősége, mert a felperes által sérelmezett döntést nem az ügyészség, hanem a bíróság hozta meg. A kár bekövetkeztének folyamatában az ügyészi jogsértő magatartás semmilyen formában nem ragadható meg, ezért a keresetet elutasította.

A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak megváltoztatásával keresetének teljesítését kérte.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az irányadó jogszabályokat, a felperes fellebbezését nem mellőzhették volna. Az elsőfokú eljárás során már részletesen megjelölte azokat a jogszabályokat, amelyek pozitív cselekvési kötelezettséget írnak elő az ügyészség részére. Az alperes ezt elmulasztotta, így kártérítési felelőssége kétségtelenül megállapítható.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira hivatkozott.

Mindenben fenntartotta az elsőfokú eljárás során előadottakat. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és okszerűen levont jogi következtetéssel, helyes indokolással és az alkalmazott jogszabályok megjelölésével megalapozottan utasította el a keresetet.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint nem volt fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének elbírálásához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, és az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával helytálló érdemi döntés hozott, amelynek indokaival a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett, ezért a felperes fellebbezésére tekintettel csupán az alábbiakat emeli ki.

A Budapest Környéki Törvényszék 20.B.51/2012/306. számú végzése ellen a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 347. § (1) bekezdése alapján benyújtott fellebbezésre is irányadó 341. § szabályozza a fellebbezéssel kapcsolatos feladatokat. A Be. 347. § perbeli időszakban hatályos (4) bekezdése szerint a másodfokú bíróság mellett működő ügyész az iratokat az indítványával tizenöt napon belül, különösen bonyolult vagy nagy terjedelmű ügyben harminc napon belül megküldi a másodfokú bíróságnak. A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség ennek megfelelően az indítványát előterjesztette, míg a Be. hivatkozott rendelkezései szerint a bíróság végzése elleni fellebbezés tekintetében további eljárási kötelezettsége nem állt fenn. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az ügyész magatartása semmilyen okozati összefüggésben nem állhat a felperes által állított hátrányokkal, így a felperest a Ptk. 349. § (3) bekezdése, valamint a 339. § (1) bekezdése alapján nem illeti meg a jogosultság az alperessel szemben kártérítés követelésére.

Az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem vétett, a tárgyalás kiegészítése szükségtelen, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének a Pp. 252. § (2)-(3) bekezdéseiben foglalt eljárási feltételei sem állnak fenn. A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 253. § (4)

bekezdése alapján visszautalva annak helyes indokaira - a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az alperesnek számításba vehető másodfokú perköltsége nem merült fel, míg az eredménytelenül fellebbező felperes a költségeit maga viselni, és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében köteles a másodfokú eljárási illetéket az államnak megfizetni.

Budapest, 2016. január 19.

. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

Egriné dr. Salamon Emma s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: